

Naša trieda Slniečka - 1. časť



V prvé septembrové ráno stála Ema pri dverách Materskej školy a pevne držala maminu dľaň. V brušku mala také malé motýliky. „Som zvedavá, aká bude naša trieda,“ zašepkala. Mama sa usmiala: „Volá sa Slniečka. A ja prídem po teba po olovrante.“

V šatni bolo veselo. Na lavici sedel Adamko a skúšal si papučky, Zuzka hľadala svoju skrinku s nalepeným obrázkom hviezdičky a Samko ukazoval tatovi, že on má na skrinke autíčko. „Aha, tu je moja! Lístoček!“ zvolala Lea, keď zbadala svoj symbol.



„Dobré ráno, Slniečka!“ pozdravila pani učiteľka Katka a mávla. Vedľa nej stála pani učiteľka Monika a podávala deťom menovky s veselými obrázkami. „Dnes sa zoznámime so všetkým, čo k našej škôlke patrí,“ povedala Katka milým hlasom.



Ema ešte na chvíľku stisla mamine prsty. „Je v poriadku cítiť aj tešenie, aj trochu smútok,“ zašepkala jej pani učiteľka. „V škôlke máme kamarátske ruky, ktoré ťa podržia, a doma ťa čakajú objatia, keď sa vrátiš.“ Ema prikývla, objala mamu, spravili si ich rodinný rituál: trikrát pusa–pusa–pusa a jedno veľké „Ahojoj!“ A potom už vošla do triedy.

V triede Slniečka bolo útulne. Na stene visel veľký strom ročných období a vedľa neho obrázkový rozvrh dňa. Všetky deti sa postavili do kruhu. Potom ich pani učiteľka usadila.



„Podme sa predstaviť a povedať, s akou farbou prišli dnes naše pocity,“ navrhla pani učiteľka Monika. „Ja som Nina a dnes som žltá ako slniečko, lebo sa teším.“ „Ja som Miško a som trochu modrý, lebo mi chýba mamka.“ „Ja som Ema a som dvojfarebná – aj sa teším aj mám trochu trému,“ usmiala sa Ema. „V škôlke sa učíme, že všetky pocity sú v poriadku,“ prikývla Katka. „Keď sme smutní, povieme to. Keď potrebujeme objatie, poprosíme. A keď sa tešíme, podelíme sa o radosť.“ Deti prikyvovali. „A aký je rozdiel medzi domovom a škôlkou si povieme nabudúce.“